

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **S. S.**, nar., státní příslušnost místo pobytu proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 7.1.2013 podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 10 odst. 1 zákona o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů. 29.1.2013 mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného ze dne 24.1.2013, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Výše uvedené rozhodnutí žalovaného napadal v rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, o opomenutí použití § 12 a 14 uvedeného zákona a opomenutí vztažení doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu.

Žalobce má za to, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování a napadené rozhodnutí proto nepovažoval za přesvědčivé, dále

porušení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kdy žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu a žalovaný se v něm nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Ve vztahu k právnímu stavu tvrdí, že se správní orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihradil faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztahení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen o tom, že skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Zamítnutí žádosti žalobce nemá oporu ve skutkovém stavu věci.

Správní orgán je povinen rozhodnout o tom, jestli není v jeho případě na místě použití imperativního pravidla non – refoulement. Dle čl. 10 Ústavy ČR, podle něž „...*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva...*“. Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb., (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou zákazu navracení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě, neboť dle čl. 33 odst. 1 Úmluvy: „*Žádný smluvní stav nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“. Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Žalobce má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a nezabýval se rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) téhož zákona, případně uplatněním principu non-refoulement, jak je formulován v Úmluvě, lze považovat za nezákonný.

Ochrana osob poskytovaná vnitrostátními orgány není vdostatečná. Jak žalobce uvedl u pohovoru, má velké obavy ze svého návratu do, neboť má důvody se domnívat, že mu v zemi původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy nebo pronásledování. Tyto jeho obavy pramení z jednání osob, kterým dluží peníze za zboží, které mu bylo v minulosti ukradeno. Pokud by se vrátil domů, musel by čelit dalším výhrůžkám a z nich plynoucím obavám o své zdraví a život. Ví, že jeho návrat není možný, protože jejich hrozby jsou stále aktuální a obavy žalobce jsou podloženy zkušenostmi s těmito osobami. Policie ani jiné státní orgány nejsou dle jeho názoru schopny zabezpečit žalobci ochranu před výše zmíněnými osobami. Žalobce se rovněž nedomnívá, že by dokázal najít účinnou ochranu v jiných částech země.

Za pronásledování se pro účely zákona o azylu dle jeho ust. § 2 odst. 8) a 9) považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná

jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Nositeli pronásledování tak nemusí být nutně přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru. Důvody, které žalobce objasnil v průběhu správního řízení, jsou subsumovatelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

Žalobce se domnívá, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně jeho situace v případě nuceného návratu do V průběhu správního řízení objasnil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany osob, které mu v minulosti vyhrožovaly. Žalovaný se proto měl zabývat otázkou, **zda mu v případě návratu do z těchto důvodů nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, nebo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) zákona o azylu.**

Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejich základě tvrdí, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné ust. § 12, potažmo § 14 a) zákona o azylu, odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a který má k dispozici žalovaný. Domnívá se, že v jeho případě je rovněž ke zvážení, zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Českou republiku považuje za svůj domov, cítí se tu v bezpečí.

Na základě výše uvedených skutečností považoval napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný tím, že jeho žádost zamítl, žádost o udělení azylu v ČR posoudil nesprávně a v důsledku toho vydal výše citované vadné rozhodnutí. Domáhal se proto toho, aby napadené rozhodnutí žalovaného soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. Sdělil, že po provedeném řízení má jednoznačně za prokázané, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ve vlasti mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu. Je zcela zřejmé, že důvody, kvůli kterým žalobce opustil, nemají žádnou souvislost s jeho rasou, pohlavím, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů. Jednání osob, které jednaly na popud žalobcova nadřízeného, bylo motivováno čistě ekonomickým zájmem ve snaze zaplatit škodu, která nadřízenému vznikla. Nejedná se tedy o pronásledování ani obavy, které by bylo možno považovat za opodstatněné z hlediska zákona o azylu. Žalobce svoji situaci ve vlasti nijak neřešil a raději vycestoval do ČR na základě pracovního víza. Teprve po třech letech pobytu v ČR, poté, co se mu již nepodařilo

prodloužit povolení k pobytu, se rozhodl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Na základě uvedeného nelze než konstatovat, že se ze strany žalobce jedná o ryze účelové jednání ve snaze zlegalizovat si v ČR další pobyt. S ohledem na tyto skutečnosti pak nemohl žalovaný správní orgán ani dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo jednání, které by bylo možno označit jako skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14 a) zákona o azylu.

Za nedůvodnou považoval žalovaný i námitku porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou v žádném případě není.

Žalovaný má za to, že podaná žaloba nijak nezpochybňuje správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán má za to, že náležitě posoudil skutkový stav věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst.1 písm. f) zákona o azylu. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.). Ze správního spisu soud zjistil, že 7.1.2013 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedl, že je státním příslušníkem, kurdské národnosti a vyznává křesťanství. Není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace, nikdy proti němu nebylo a ani není v současnosti vedeno trestní stíhání. Je ženatý, jeho manželka se dvěma syny žije v, kde žije také jeho matka.opustil 27.5.2009. Na přelomu let 2008 a 2009 byl v rámci vykonávané práce přepaden a okraden o auto a zboží. Spolu se svým kolegou věc nahlásil pak na policii, ale nic se nezjistilo. Musel proto majiteli zboží, které bylo ukradeno, zaplatit ze svého. Dal mu 500 USD. Stále však mu dluží asi 60 000 USD. Před odjezdem z za žalobcem chodili lidé od majitele firmy, tedy majitele, jehož zboží bylo ukradeno, žalobce bili a chtěli doplatit zbytek peněz. Žalobce na to zareagoval tak, že prodal dům a auto a odcestoval. Odletěl zdo ČR přímým letem na základě českého víza, když na území ČR vstoupil 27.5.2009. Česká republika je jeho cílovou zemí. Nikdy dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Nyní tak učinil, neboť potřebuje pomoc. Nemá práci, se svojí rodinou v kontaktu není. Do má strach se vrátit, protože dosud neuhradil výše zmiňovaný dluh. Má strach, že by ho lidé, kteří ho obtěžovali v, mohli ho znovu obtěžovat a bít.

V pohovoru, který byl uskutečněn 14.1.2013 doplnil, že do roku 1998 vneměl žádné zaměstnání. Ženatý je od roku 1992. Potom si různě přivydělával a v roce 2007 začal pracovat ve firmě, která obchodovala s hovězí a ovčí kůží. Žalobce byl přidělen k řidiči, který vozil kůže do Někdy na podzim roku 2008 byl žalobce spolu s řidičem někde na hranicích s přepaden. Ukradli jim auto i se zbožím, také doklady, zbili je do bezvědomí. Zpět do se jim podařilo dostat stopem, nebo někoho uprosili, aby je svezl. Měli u sebe pouze pasy, ty jim lupiči nesebrali. Po návratu celou věc žalobce oznámil svému nadřízenému. Následně za ním začali docházet lidé, které poslal jeho nadřízený, kteří ho odváděli z domu, bili ho a chtěli po něm zaplatit vzniklou škodu. Syn jeho nadřízeného pracoval u policie, na nějakém oddělení v Proto se žalobce nemohl obrátit s žádostí o pomoc na policii. Řidič ukradeného auta byl na tom podobně, žalobce se s ním však nestýká.

Žalobce se nikdy se svým zraněním způsobený bitím jak při přepadení, tak při vymáhání dluhů, nikdy neléčil. Narychlo prodal v majetek, 500 USD zaplatil nadřízenému, s tím, že mu stále dluží asi 60 000 USD. Žalobci bylo jasné, že nebude schopen dluh zaplatit, proto se rozhodl vyřídít si doklady a odjet z vlasti. Loupežné přepadení ani on ani řidič na policii nenahlásili, syn jejich nadřízeného jim vyhrožoval, že stejně škodu musí uhradit oni sami. Ani v místě přepadení věc nehlásili, když k přepadení došlo, byla tma. Žalobce si nic z toho, co se tam tehdy dělo, nepamatuje. V místě bydliště pak za ním chodili lidé, někdy ho vodili, bili ho a chtěli po něm peníze. Byli oblečeni v civilu, někdy byli tři, někdy jich bylo pět nebo i deset. Místo, kam ho odvedli, nezná. Jen ho vyhodili na ulici. Jednou byl kvůli zranění i hospitalizován a lékař řekl, že potřebuje dlouhodobou léčbu. Protože si ale zařizoval odjezd z, dál se tímto nezabýval. Na žádný nadřízený orgán policejního oddělení v, kde měl pracovat syn nadřízeného, se žalobce neobrátil, protože tento mu vyhrožoval, že pokud si bude někde stěžovat, bude to pro něho horší. Od svého odjezdu z zatím nic z dluhu nezaplatil. O své rodině v nic neví. Při svých cestách kvůli vyřizování víza ani při odletu do ČR žádné potíže neměl, neměl nikdy ani žádné problémy ve své vlasti se státními orgány. V ČR měl platné pracovní vízum do 31.12.2012. Jeho platnost si neprodloužil, protože neměl ani práci ani peníze. Proto pak podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť se bojí vrátit do Dříve tak neučinil proto, že osoba, která mu vyřídila pracovní vízum do ČR, chtěla aby pro ni pracoval a splácel peníze za vízum. Od té doby, kdy z vlasti odjel, nebyl s nikým z v kontaktu, nikdo ani neví, že žije v ČR. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že ho bolívá hlava a má výpadky paměti, neléčí se, protože na to nemá finanční prostředky. Zdravotní problémy trvají od loupežného přepadení. Žádnou zdravotní dokumentaci nemá, u lékaře byl pouze po příchodu do přijímacího střediska. Má obavy z návratu do vlasti, neboť je přesvědčen, že by opět byl vydírán.

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a).

Ze skutečností uváděných samotným žalobcem v žádosti a v provedeném protokolu nevyplývá, že by v jeho případě bylo zjištěno, že žalobce byl vpronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měl mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v

Nic takového naplněno nebylo dle vlastních slov žalobce.

Pokud pak jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a), ani tyto v případě žalobce, jak vyplývá také z jeho vlastního sdělení, splněny nebyly. Nebylo prokázáno, že by žalobci hrozilo uložení nebo vykonání trestu smrti, nic takového neuváděl, uváděl pouze, že se bojí v případě návratu do bití ze strany těch, kteří žalobce fyzicky napadali před jeho odjezdem do ČR, měli to být pracovníci jeho nadřízeného, které mu dosud dluží asi 60 000 USD za zboží, které mu bylo ukradeno při převážení do Žalobce se mohl obrátit na příslušné státní orgány, zejména na policii v Jednou tvrdil, že se na ni obrátil a podruhé ne, proto že syn jeho nadřízeného pracoval na nějakém oddělení policie v Žalobce mohl, pokud měl jakékoliv obavy, obrátit se na nadřízený orgán policie, u něhož pracoval syn jeho nadřízeného, v tomto mu nic a nikdo nebránil, sám uvedl, že státní orgány v u něho žádný zájem neprojevovali, takže je zcela zjevné, že žalobce nevyužil možnosti ochrany státních orgánů ve své vlasti a je tedy zřejmé, že ve své vlasti, tj. v žalobce svou situaci vůbec neřešil. Navíc žádost o azyl v ČR podal až po třech letech svého pobytu v ČR, a to pouze z důvodu, že se mu nepodařilo již prodloužit povolení k pobytu na území ČR.

Za nedůvodnou soud považuje také námitku porušení zásady non – refoulement, neboť je skutečností, že aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, což žalobce není.

Soud uzavírá, že po všem, co uvedl žalobce, soud dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobce pro žádost o udělení mezinárodní ochrany bylo zlegalizovat si pobyt na území ČR, kde chce žít, neboť se do již vracet nechce.

Žaloba žalobce tedy důvodná není a jako takovou ji soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému, který ve věci byl úspěšný, náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně